

Веселостъта.

(Приказка).

I.

Единъ царь ималъ три дъщери. Като прѣдвждалъ, че ще мре, искалъ една отъ тѣхъ да остави за наслѣдница, ала не знаялъ коя. Повикалъ ги той при себе си, па имъ казалъ :

— Която отъ васъ най-много ме обича, тя ще бжде моя наслѣдница. Свободна е самà да си избере мжжъ и съ него ще царува. — Кажи ми ти, най-голѣма моя дъщерко, какъ ме обичашъ?

— Азъ те обичамъ така, както обичамъ своята честь и доброто си име, отговорила най-голѣмата дъщеря. Честъта и доброто име за мене сж по-скжпи отъ живота и ти, татко, за мене си по-скжпъ отъ живота.

Царьтъ се замислилъ и нищо не казалъ. Попиталъ втората си дъщеря.

— Татко, отговорила тя, — азъ не съмъ съгласна съ сестра си. Азъ мисля, че безъ честь и добро име може да се живѣе. За мене най-високо стои умътъ, и азъ те обичамъ така, както обичамъ своя умъ. Ако нѣкога изгубя ума си, по-добрѣ да не живѣя на свѣта. Животъ безъ умъ е цѣла смрътъ. Ще рече, азъ те обичамъ повече отъ живота.

Царьтъ се замислилъ и нищо не казалъ. Попиталъ и третата си дъщеря.

— Драги татко, ти ми си по-милъ отъ пѣсенъта, отъ смѣха и отъ всѣко веселие, а ти знаешъ, какъ азъ ги обичамъ.

Царьтъ се нажалилъ. Отговорьтъ на най-малката и най-обичната му дъщеря не му се харесалъ. Той заповѣдалъ да я отведатъ въ гората, да я затворятъ въ една пуста кжщичка и тамъ да ѝ даватъ само хлѣбъ и вода, додѣто не се вразуми.

Царьтъ вече искалъ да раздѣли царството си на двѣ части и да ги даде на двѣтъ си по-голѣми дъ-